

PREMIUM

Artsen dachten dat Karin (62) darmproblemen had: “Toen ze ontdekten dat ik eierstokkanker had, was het al uitgezaaid”

Eierstokkanker is de sluipmoordenaar onder de gynaecologische kankersoorten. Vaak wordt deze ziekte pas opgemerkt als het al is uitgezaaid. Karin (62) werd met haar klachten van het kastje naar de muur gestuurd. Haar uiteindelijke diagnose kwam als een klap.

TEKST EVA BREDA

BEELD WIM BRINKMAN

19 JUNI 2024

“Bij borstkanker krijg je een knobbeltje in je borst. Je voelt het, uiteindelijk. Bij eierstokkanker is dat anders. In de buikholte is voldoende ruimte waar ongezien en ongemerkt grote tumoren kunnen groeien. Ze noemen deze kankersoort niet voor niets de *silent ladykiller*. Ook ik had geen idee dat de ziekte in me woedde. Ik was halverwege de vijftig, had net mijn man verloren aan kanker. Dat ik ondertussen ook met een vorm van deze ziekte rondliep, kwam niet in me op. Ik had geen klachten. En toen ik ze kreeg, was mijn ziekte al uitgezaaid.

De problemen begonnen op mijn zesenvijftigste. Ik was misselijk en had last van mijn darmen. Vlak daarvoor had ik in China een parasiet opgelopen. Daar gaan we weer, dacht ik toen ik een paar maanden later precies dezelfde klachten kreeg. Maar het was geen parasiet, wezen onderzoeken uit. Wat het wel was, wist ook niemand. Meerdere keren stuurden artsen me naar huis. Een paar mogelijke diagnoses kwamen voorbij. Het prikkelbare darmsyndroom misschien? Ik volgde een speciaal dieet en ging naar diëtisten, maar mijn darmen bleven onrustig en mijn buik werd dikker en dikker.

EIERSTOKKANKER

Ik voelde me zwanger, opgeblazen en zo ellendig dat werken niet meer ging. Zeker toen mijn buik harder werd en ik verstopt raakte. Niemand dacht aan kanker. Zeker niet aan eierstokkanker. Mijn probleem zat toch bij mijn darmen? Was het misschien mijn maag? Of mijn lever? Pas toen ik met koorts bij de huisartsenpost belandde en mijn ontstekingswaarden wel erg hoog bleken, kreeg ik een CT-scan die alle antwoorden gaf. Ik was daar alleen. Een partner heb ik niet meer en mijn kinderen zijn in de dertig: vier volwassen meiden. Hun gezinnen wilde ik niet belasten. Het zou vast niets zijn. Maar toen kwamen een paar ernstig kijkende artsen me ophalen om in een privékamer de resultaten door te spreken. Ik ben vrij nuchter. Ik ga nooit uit van het ergste. Tot daar. Tot ik mee moest naar dat kamertje.

Eierstokkanker. Ik wist er weinig over, maar door mijn verleden als doktersassistent wist ik één ding: de overlevingskansen zijn klein. Slechts 30% van de patiënten is vijf jaar na de diagnose nog in leven, leerde ik toen ik later het internet uitkamde over deze ziekte. Ik wilde er alles over weten: wat is het precies? Waarom zijn de symptomen zo vaag? Wat waren mijn kansen? Ik was op zoek naar houvast, maar met eierstokkanker is dat er maar weinig. De symptomen zijn vaak onzichtbaar totdat de ziekte is uitgezaaid. Ook dan zijn de klachten vaak vaag. De tumoren en vochtophopingen die bij eierstokkanker ontstaan kunnen tegen alle organen aandrukken en daardoor klachten veroorzaken die maar moeilijk aan de eierstokken te linken zijn. Misselijkheid, een opgeblazen gevoel, verminderde eetlust, darmproblemen: wie last heeft van deze dingen, wordt niet snel doorgestuurd naar de gynaecoloog.

Na de diagnose mocht ik naar huis. Ik spendeerde een weekend in mijn eigen woning, met mijn dochters en mijn vertrouwde spullen. Gewoon zoals altijd, behalve dat het dat niet was. We spraken een beetje over mijn ziekte, maar ik wilde ook praktisch bezig zijn. Ik heb jarenlang voor mijn partner met kanker gezorgd. Dat was hard werken. Nu moest ik dat voor mezelf doen, ook als ik me ziek zou voelen. Dat weekend trof ik voorbereidingen: ik haalde alvast lichtverteerbare beschuitjes in huis voor als de naderende chemo's me misselijk zouden maken, ik maakte een planning van wie me naar welke chemotherapie en operatie kon brengen. En we waren wel verdrietig samen, maar het regelen voelde fijner, praktischer.

NOG MEER UITZAAIINGEN

De eerste zes chemobehandelingen en de operatie hadden effect: op de eerste scan was geen kanker te zien. Ik was voorzichtig blij. Ik mocht stoppen met de chemo, kreeg mijn oude vertrouwde haar weer terug en zag in de spiegel weer iemand die leek op mij. Voorzichtig probeerde ik af en toe zelfs weer een dag te werken. Maar ik wist inmiddels genoeg van eierstokkanker om te weten dat het te vroeg was om te juichen. Er hoefde maar één minuscule kankercel achter te zijn gebleven in mijn lichaam en het kon terugkomen.

Tien maanden later kreeg ik buikpijn, linksboven. Het bleek een nieuwe uitzaaiing, deze keer bij mijn alvleesklier. Weer kreeg ik chemo en weer waren mijn scans goed. Tot enkele maanden later, toen ik naar het ziekenhuis ging omdat er niet alleen niets meer uit me wilde, maar ook niets meer naar binnen ging. Er zat een plekje op mijn lever en rond de grote aderen in mijn buik. Een nieuwe behandeling ging van start. De afgelopen jaren bestonden uit korte momenten van opluchting, maar toch steeds weer een nieuwe uitzaaiing. Ik kreeg weer chemo's, een bestraling en een nieuwe medicijn. Op dit moment krijg ik hormoontherapie. Alles om maar te proberen om de kanker op afstand te houden, wetend dat er een dag komt dat dat niet langer lukt. Als eierstokkanker eenmaal terugkomt, kom je er nooit meer vanaf. Dat maakt mij palliatief: de zorg die ik krijg is niet meer gericht op genezing. Wel kan het me tijd geven. Hoeveel tijd, weet niemand.

HET LEVEN INHOUD GEVEN

Soms heb ik pijn in mijn buik en denk ik: daar gaan we. Maar ik probeer er niet te veel aan te denken. Gelukkig heb ik mijn nuchterheid: ik kan het soms loslaten. Werken gaat niet meer. Door alle chemo die ik heb gehad ben ik te vermoeid. Wel probeer ik vrijwilligerswerk te doen - onder andere bij Stichting Olijf die zich inzet tegen gynaecologische kanker, hobby's op te pakken, een tekencursus te doen en te genieten van mijn kinderen en kleinkinderen. Ik geef het leven inhoud, zolang het nog kan. De vijf jaar heb ik in ieder geval gehaald. Aan het begin zei ik steeds: ik ga voor de tien jaar. Dat hoop ik nu nog altijd. Iedere dag opnieuw.”

WAT JE MOET WETEN OVER EIERSTOKKANKER

Per jaar krijgen zo'n 1400 vrouwen de diagnose eierstokkanker. Een kwart van deze vrouwen is jonger dan zestig jaar, het overgrote deel ouder. Eierstokkanker heet ook wel de *silent ladykiller*. Dat komt omdat deze ziekte vaak onopgemerkt blijft tot er uitzaaiingen zijn. Je kunt dan klachten krijgen als...

- Een verminderde eetlust of misselijkheid
- Pijn in de onderbuik
- Een opgezet buik
- Een vol of opgeblazen gevoel
- Vaak moeten plassen
- Verstopping of diarree
- Vaginaal bloedverlies

Eierstokkanker is vaak lastig te diagnosticeren. Bovenstaande klachten kunnen namelijk ook vele andere oorzaken hebben. Toch, als ze binnen drie weken niet weggaan, is het goed om ermee naar de huisarts te stappen.

Eierstokkanker komt in 60% van de gevallen na de behandeling weer terug. Als deze ziekte eenmaal terugkomt, is genezing bijna nooit meer mogelijk. Wel is het mogelijk de klachten te verminderen of de ziekte te remmen.

Stichting Olijf zet zich in voor vrouwen met gynaecologische kanker, waaronder eierstokkanker. [Meer informatie over deze ziekte vindt je op hun website.](#)

Bron: [Stichting Olijf](#)